

Podivný

8 1 3 6	LEKÁRSKY PREDPIS																						
D. g	<table border="1"><tr><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr></table>																					♥	KÓD:
			AA 184592																				
<i>Ležte si v posteli a nechoďte ven Můžete jen pít vodu a mlieko.</i>			KÓD <table border="1"><tr><td></td><td></td><td></td></tr></table>																				
<table border="1"><tr><td>DOKTORA <i>Dulíka</i></td></tr></table>					DOKTORA <i>Dulíka</i>																		
DOKTORA <i>Dulíka</i>																							

Podivný lekársky predpis doktora Dulíka

Milé deti, viete, že váš svet je oveľa farebnejší ako svet dospelých? Možno je to preto, že jete oveľa viac lentiliiek, pozeráte oveľa viac rozprávok a nemusíte platiť účty. Mnohí z vás majú kamarátov, ktorých nevidí nikto iný než vy, a keď zavriete oči, lieta vám v tých malých hlavičkách plno nápadov a príbehov.

Predstavujete si, ako asi vyzerá Zúbková víla, ktorá vám za vypadnutý mliečny zúbok priniesla prstienok, alebo ako sa rozprávajú vaše hračky, keď práve nie ste doma. A keď si pre pani učiteľku

vymýšľate výhovorku, prečo nemáte úlohu z matematiky, i vtedy vám pomáha vaša fantázia. Fantázia je úžasná schopnosť, ktorá z každého dieťaťa v okamihu vyčaruje superhrdinu.

No existujú i výnimky. Občas sa objaví dieťa, ktorému táto superschopnosť chýba alebo ju v sebe dosiaľ neobjavilo. Na prvý pohľad takéto dieťa nespoznáte, ale skúste sa ho napríklad spýtať, ako podľa neho vyzerá Lízanková planéta. Bleskovo vám vymenuje sedemnášť dôvodov, prečo Lízanková planéta nemôže existovať, miesto toho, aby jednoducho zavrelo oči a na chvíľu na ňu zaletelo. A presne takéto dieťa je aj Justínka.

Justínka má sedem rokov, chodí do druhej triedy a má samé jednotky. Je veľmi svedomitá a slušná. „Určite vám robí radosť,“ hovorievajú jej mamičke všetci susedia, keď ich Justínka slušne pozdraví a vidia, ako pomáha s nákupom.

„Áno, len samú radosť,“ odpovedá mamička, hoci to nie je úplne pravda. Mamičku trošku trápi, že Justínka býva občas smutná a nudí sa.

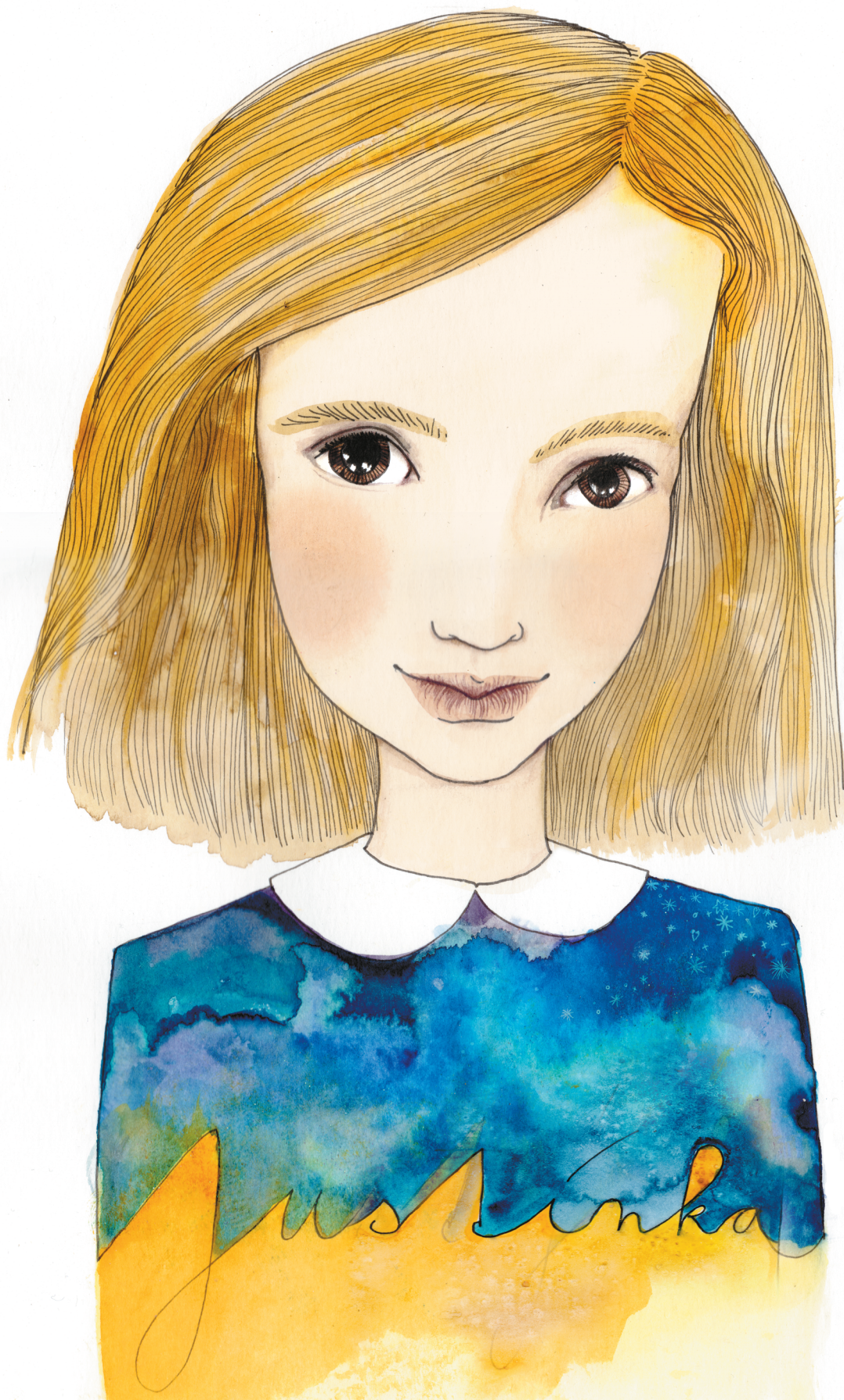
„Nudí sa... Hm, hm, to je nepríjemné, ale na to tu žiadne lieky nemáme. A hráte sa s ňou dosť?“ pýta sa mamičky pán doktor Dulík. Mamička ho prišla totiž požiadať do ordinácie o radu.

„Viete, ona sa nechce hrať. Zabaví sa jedine malou násobilkou alebo atlasom sveta,“ ustarostene odpovedá pánu doktorovi mamička.

„Mám pocit, že tá vaša Justínka trpí akútnym nedostatkom fantázie,“ oznámil doktor Dulík. „Ale nebojte sa, už som sa počas svojej mnohoročnej praxe s takýmito deťmi stretol a správnou liečbou sa dajú docieľiť veľmi uspokojivé výsledky.“ Rýchlo našiel niečo do písacieho stroja, potom vybral recept a podal ho mamičke. „S týmto receptom zájdite do lekárne na Fialkovej ulici. Magistra Máša už bude vedieť,“ povedal doktor trochu tajomne. „A odporúčam tiež diétu. Justínka

by mala raňajkovať cukrovú vatu a každý deň pred spaním zjesť kopček šmolkovej zmrzliny s farebnou posýpkou.“

Fialková ulica. „Toľká diaľka, cez celé mesto!“ zúfala si mamička a dúfala, že tie lieky alebo mastičku, či bylinkové obklady, alebo bohviečo to pán doktor Dulík Justínke predpísal, zaúčinkujú a cesta cez celé mesto sa oplatí.

Do lekárne dobehla mamička na poslednú chvíľu. Magistra Máša práve zatvárala. „Prepáčte, bežím k vám cez celé mesto,“ dychčala mamička a podávala Máši recept.

Máša si recept prečítala, vypúlila oči, nasadila si žlté okrúhle okuliare a ešte raz zapichla nos do receptu.

„To sme tu už poriadne dlho nemali, až som sa bála, že nám tu zostane navždy,“ mrmlala si Máša popod fúzy. Teda Máša, samozrejme, žiadne fúzy nemá, ale hovorí sa to tak. Ešte chvíľu krútila hlavou a potom sa pobrala do zadnej miestnosti. „Tak poď, poď, máš prácu, no vstávaj,“ ozvalo sa zozadu a mamička si pomyslela, že pani magistra Máša je tu v tejto podivne malej lekárni asi často sama, a tak sa už zo samej nudy začala rozprávať s mastičkami a škatuľkami od liekov.

Keď Máša po chvíli vyšla von zo svojej kutice, mamička zalapala po dychu a oprela sa o lekárnický pultík. Máša totiž neniesla ani mastičku, ani cmúľacie pastilky, ani sirup. Na vôdzke, ktorá hrala všetkými farbami dúhy, viedla bieleho jednorožca!

„Toto je Hubert, náš zdravotný asistenčný jednorožec. Pán doktor ho predpísal vašej dcére na šesť dní. Dajte ho spať s Justínkou do jednej izby a krmte ho trikrát denne. Veľmi rád má čerstvé ovocie, púpavu a kúpeľné orieškové oblátky.“

Mamička ani nestihla Máši povedať, že k nim domov Hubert rozhodne ísť nemôže, lebo preňho nemajú miesto a ona nemá čas, aby sa starala o zviera, teda rozprávkovú bytosť, a už stála s Hubertom pred lekárňou a na dverách sa hojdal nápis ZATVORENÉ.

Mamička sa pozrela na Huberta, pretrela si oči a ešte raz sa zahľadela do tých obrovských hnedých očí jednorožca. Hubert zažmurkal a obaja v tento letný večer nakoniec mlčky vyrazili domov za Justínkou.

